

ZAKAJ SE PRITOŽUJEMO?

Stare Slovanke in stari Slovani (Slovanke smo omenili prve, ker je bil pred nekaj meseci 8. marec) so se pritoževali, ker so iz časovnega stroja izvedeli, da jih bomo mi, mladi Slovani ali današnji imenovali stare Slovanke. Ker je bilo med starimi Slovani precej Slovanek (žensk je sploh povsod več kot moških, razen na plesih) si lahko sami mislile, kako so se počutile, ko so gledale v prihodnjeplovo. Drugi razlog, da so se stare Slovanke jezile na nas, je bil isti, tretji razlog...

N-ti razlog je bil prav tako tudi ta. Niso pa se hudovale samo Slovanke. Vsi skupaj so se razburjali zaradi te naše terminologije, ki jih vse brez razlike imenuje stare in bi tako bodoči Slovani, ki bodo prišli za nami, lahko mislili, da so bili stari Slovani staromodni in da niso delali drugega kot da so godrnjali, da je število let delovne dobe, potrebnih za pokojnino, preveliko in da je čas mladosti in predzakonskega življenja prekratek.

Razburjali so se še zaradi marsičesa, samo o tem ne vemo dosti, ker oni niso izdali niti toliko knjig domačih avtorjev, kolikor jih je bilo v zadnjih letih izdanih v Zagrebu. Pravzaprav sploh niso vedeli, kaj je to knjiga, ker so bili vsi kompletno nepismeni, čeprav tedaj še niso izhajali lokalni časopisi. Poznali so samo knjigo za pritožbe, a še ta je bila ustmena in ni bila vsem dostopna.

Ti naši predniki niso govorili, kakor mogoče vi pričakujete, staroslovanski jezik, ker je bil ta šele kasneje odkrit, oziroma rekonstruiran. Čeprav niso govorili staroslovansko, so se ukvarjali z lovom, ribolovom, živinoreje, poljedelstvom in odvzemanjem lovine, ribolovine, živine, žita in vaških lepotic.

No, vaša pripomba, da je bilo že dovolj govora o starih Slovanih, je povsem umestna. S tem kratkim, to je diskutantskim uvodom, smo hoteli samo povedati, da smo mladi Slovani nasledili godrnjanje od svojih prednikov, a smo ga razširili, poglobili, povzdignili in z eno besedo — izpopolnili.

Teh nekaj pripomb smo dodali v ta sestavek zato, ker so v glavnem nove, saj jih ne morete najti v nobeni slavistični, kaj šele neslavistični knjigi, razpravi, študiji, glavi ali repu.

Ce ponovimo: mi, mladi Slovani smo po dedovanju razburjanje, godrnjanje in toženje — od svojih prednikov. Oglejmo si zdaj, zakaj godrnjamo zdaj mi, predstavniki južnoslovanske jezikovne skupine. Vsega tega ne bomo zabeležili s črtami in prerizi, ampak v petitu, kolonelu ali bognečaj, v nonpareillu.

Misliti, da je vsem jasno, da bi bilo lažje naštet tisto, zaradi česar se ne razburjamo, toda naslov se glasi kakor se pač glasi in potemtakem se ga je treba držati, kajti že tako imamo preveč naslovov, ki z vsebino nimajo dosti zveze (imajo pa vzeze!).

VSAKDO TOZI NAD CEM, NEKATERI PA NAD VSEMI! Te tožbe lahko večkrat služijo dokazovanju teorije relativnosti.

Tako se, na primer, neki delavec pritožuje, ker nima 18.000 dinarjev mesečno, medtem ko se neki zdravstveni nadzelnik ali din-delavec (beri gospod doktor) pritožuje, ker nima na mesec 218.000 dinarjev. Vsekakor ima »doktor« več možnosti, da likvilira vzroke svojih tožb (delavcu pa se lahko zgodi, da njega likvidirajo iz podjetja).

Zene se pritožujejo, da sicer imajo dan žena, zato pa moškimi pripada ostalih 364 (ne računajoč prestopnih let).

»Me smo skromne« pravijo žene, »in za začetek zahtevamo le mesec žena ali v najslabšem slučaju teden slabšega spola.«

Ker ženske niso ne borba proti alkoholizmu niti profesionalna orientacija niti ne promet, nimajo nobene možnosti, da bi se jim ta želja izpolnila. Za tolažbo jim ostane, da tudi teden otroka ne traja dlje.

Za razliko od žena se neki mošje pritožujejo zaradi tega enega dne, mnogi se pa sploh ne, ker se ne spomnijo, da sploh obstoji! Če se bo kdo razburjal, češ zakaj pišemo v maju o dnevu žena, mu odgovorjamo: zakaj bi o ženah govorili samo ob 8. marcu!

Pri nas ni atletika kraljica športov, ampak je tožarjenje. Tega delimo na lahko in težko. V lahko tožarjenje uvrščamo tista vsakodnevna in vsakomesečna tožarjenja, toženje o preveč in premalo letih, o astronavtskih cenah teletine, medtem ko v drugo skupino uvrščamo vsa tista tožarjenja, ki gredo uradnim potom preko sodišča. Kot vsaka razdelitev, ima tudi ta delitev mnogo pomanjkljivosti (kot naš neamaterski profesionalizem), toda, ker ni pri roki boljše, mora biti tudi ta delitev dobra. Zares, ta delitev je najboljša, ker je edina.

Glavna pomanjkljivost je ta, da ima mnogo pomanjkljivosti, od katerih ne bi smeli zamolčati naslednjih: v grupo težkih tožb (na osnovi naše klasifikacije) spadajo tudi tožbe zaradi sence, ki jo meče enoletna sadika na sosedov vrt; gledanje postrani z namenom škodovati časti in ugledu (najbolj goreče branimo tisto, česar sami nimamo); prilasčanje imetja v tolikšni vrednosti, kolikor velja sam sodni zapisnik itd., itd.

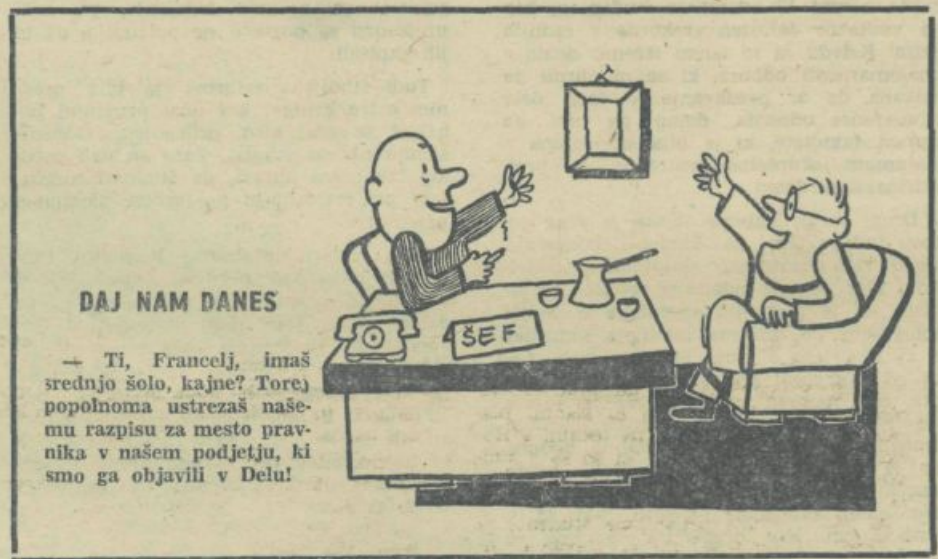
V tisto prvo skupino lažjih tožb spada tudi godrnjanje zaradi kopanja vsakega prisluzenega dinarja v znoju lica svojega (kakor bi to povečali stari slabi pesniki), torej, zaradi mnogo dela in majhnega zaslužka. To, da se ljudje pritožujejo zaradi velikega truda, je povsem razumljivo, toda zakaj, vraga, se razburjajo tisti, ki sploh ne morejo dobiti dela!!! To je zares čudno, kakor je tudi čudno, da se zaradi malo truda in velikega zaslužka nihče ne razburja, kar spet dokazuje, da imamo veliko zavestnih ljudi.

Edina ustanova, ki živi od tožarjenja, je pri nas sodišče (mnoga podjetja poginjajo zaradi tožb). Če sodišče se pritožuje navadno toženi in njihova bližnja in zainteresirana družina, a morali bi se tudi drugi, ker se na sodišču sprejema podkupnina, toda konec koncev sodišče ni bolnišnica! Sodišče lahko na podlagi tega toži avtorja te humoreske, ker je lahko dokazati, da se podkupnina sprejema v privatnih stanovanjih in ne na sodišču. Brez oziroma na to, to pomeni, prav z ozirom na to, bomo dejali, da je dobro, da pri nas ne kaznujejo sprejemanja podkupnine, kajti če bi ga, ne bi imeli dovolj sodnikov (to je treba razumeti dvoumno).

O tožarjenju, godrnjanju, razburjanju in podobnem bi lahko napisali še precej, a še več bi lahko rekli. Na primer, precej nas je, ki se pritožujemo, da mnogi preveč grade socializem na sestankih in jim tako ostane premalo časa, da bi ga gradili v stvarnosti.

P. S. Naj bo to humoreska ali ne, tukaj je njen konec, medtem, ko je naše godrnjanje brezmejno. Če je ta tako imenovana humoreska komu toliko všeč, da želi avtorja tožiti, naj se napoti k advokatu, vseeno kateremu. Toženemu pa bo v imenu večine ime:

PAJA KANIZAJ

BONTON

V AVTOBUSU

Ti nasveti veljajo samo za tiste državljane, ki se v avtobusih vozijo, kajti za kondukterje je znano, da so zelo dostojni. Evo primera: če kondukter kakšnemu državljanu zapre vrata pred nosom, bo ta naštel vse psovke, kar jih zna. Kondukter pa bo ostal povsem miren in vljuden. In sedaj še navodila:

— Ne prepirajte se s kondukterji, oni imajo vedno prav! V avtobusu so oni šefi, vi pa samo poslušni uslužbenci!

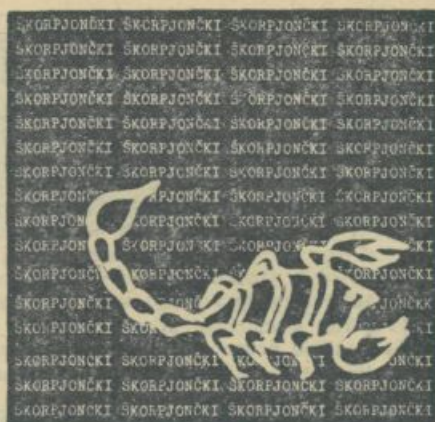
— Če sedite, odstopite mesto starejšim! Seveda, če je že na vrsti postaja, na kateri izstopite.

— Nikar se skozi gnečo ne prebijate s komolci! Ni treba, da prav na vsakem mestu kažete, da ste komolčar.

— Možje! Kadar sedite, vzemite v naročje deco, ki stoji. Posebno žensko deco med 18. in 25. letom!

— Kondukterji še ne delajo po učinku. Zaradi tega se izogibajte kupiti vozovnico. Ta listek papirja bi morali kasneje vreči na ulici proč, a to ni v skladu s pravili lepega obnašanja.

Ivica Djukić

MAMLJIVA REKLAMA

Cankarjeva založba namerava izdati v prihodnjih desetih letih sto svetovno znanih romanov. Vsaka knjiga bo po prizadevanjih založbe veljala naročnika samo šest sto dinarjev. Vendar namerava založba izdati mnoge romane v več knjigah, čeprav jim je nekatere romane pred leti že uspelo natisniti le v eni knjigi. Več knjig — večkrat po 600 dinarjev. Preprosto in koristno!

STROKOVNA VZGOJA

Ob dvajsetletnici slovenskega novinarskega društva je bila, kot doslej že večkrat, poudarjena tudi skrb za strokovni napredek mlajših kadrov. Videti je, da je bila skrb strokovnega društva precejšnja, zato so pričeli tudi drugi poučevati, kaj in kako je treba pisati.

KUPCI AVTOMOBILOV, POZOR!

Odkar veljajo novi predpisi o uporabljanju potniških vozil v družbeni lastnini je morda pričakovati razprodajo nekaterih avtomobilov. Zasedajte objave v časopisju!

CASI SE SPREMINJAJO IN MI Z NJIMI

Včasih, ko se ozremo nazaj na prehojeno pot v zadnjih petnajstih, dvajsetih letih, se ob marsikaterem spominu na dogodke, ki so nam tedaj razburjali kri, le še prizanesljivo nasmejuemo. »Da, da, tako smo delali 1948, takrat je bilo nekaj takega mogoče. Takšne so bile metode tiste dobe.«

Bržčas bo tudi marsikatera današnja gorečnost s patino časa zaslužila tak ironičen nasmešek. Zato nikar ne pretiravajmo!

ZGODBE O DNEVIH

Ponedeljek se je blazno zaljubil v Soto, a se ji nikakor ni mogel približati. Ona je še naprej hodila samo s Petkom.

Vsi ostali dnevi so zaradi Nedelje povzdignili velik hrup. »Koliko časa bo pa šlo tako? Mi vsi delamo in se mučimo, ti pa zmeraj počivaš!«

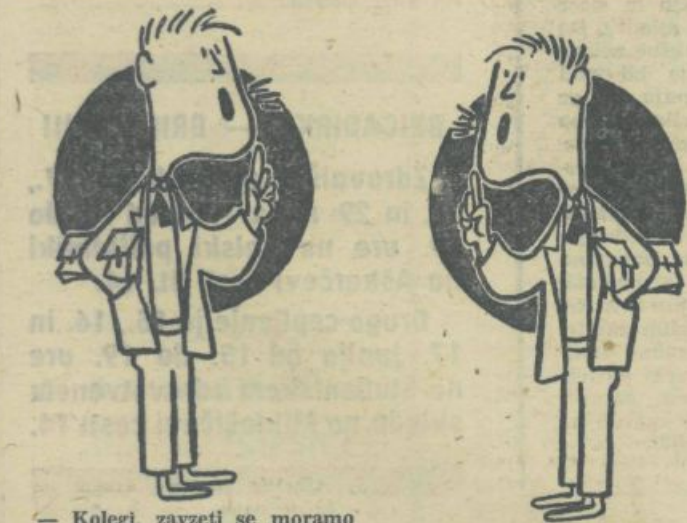
Torek je poklical Cetrka: »Takoj pridi in zamenjaj Sredo. Ta nesreča spet ni prišla v službo.«

Prvi april je bil od vseh svojih tovarišev v letu najbolj nesrečen. Nihče mu ni ničesar verjel, le vsi so se mu smejali.

Dan varčevanja je hranil denar in je imel v banki že precejšnjo vsoto. Potem pa se je oženil z Dnevom žena in soproga je hitro porabila vse prihranke.

Vsi ostali dnevi, razen Torka so bili nejevoljni in jezni. Torek pa je vse do nedavna bil vedno dobre volje. Ob torkih namreč naša televizija ni imela programa.

Trideseti dan v mesecu je nagovoril Prvega: »Ti si mnogo bolj priljubljen kot jaz. Mene se vsi hočejo znebiti, tebe pa željno pričakujejo!«

— Kolegi, zavzeti se moramo za izboljšanje materialnega položaja študentov. Doseči moramo zvišanje stipendij, gradnjo domov itd....

— Tovariši, v tem letu moramo doseči tudi večjo angažiranost študentov pri reševanju običajnih družbenih vprašanj!

